

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: Ing. M. F., „X“**, zastoupený Mgr. Petrou Kaše-Lukschovou, advokátkou advokátní kanceláře Pechlát & Kaše-Lukschová, se sídlem Rumunská 12, Praha 2, proti **žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.7.2011, č.j. 2231/DS/2010, JID 121092/2011/KUUK/Bla,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasné podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu v Ústí nad Labem, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 25.7.2011, č.j. 2231/DS/2010, JID 121092/2011/KUUK/Bla, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Děčín ze dne 29.3.2010, č.j. OSC/36128/2010/Koh, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. l) a podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění (dále jen „zákon o přestupcích“), kterých se měl dopustit tak, že jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia s registrační značkou vozidla „X“ v prvním případě dne 26. 11. 2009 porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „silniční zákon“), tím, že vjel na místní komunikaci v Děčíně - Vilsnici, do které je vjezd všech motorových vozidel zakázán dopravní značkou B1 „Zákaz vjezdu všech motorových vozidel“ s dodatkovou tabulkou „Mimo dopravní obsluhy“, a ve druhém případě téhož dne ve 21:25 nedodržel při jízdě v ulici Teplická v obci Děčín maximální rychlost, stanovenou v § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., kdy mu byla certifikovaným měřicím zařízením silničního radarového rychloměru RAMER 7CCD

naměřena rychlost 108km/h, resp. po odečtení toleranční odchylky měřidla $\pm 3\%$ výsledných 104 km/h. Za tato jednání mu byla uložena pokuta ve výši 5 000,- Kč a zákaz činnosti na dobu šesti měsíců spočívající v zákazu řízení motorových vozidel a uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000,- Kč.

Žalobce ve své žalobě namítá, že od údajného spáchání přestupku již uplynul jeden rok a tedy žalovaným tvrzený přestupek nelze projednat. Údajný přestupek měl žalobce spáchat dne 26.11.2009. Od údajného přestupku uplynuly téměř dva roky. Zákonem předvídaná lhůta jednoho roku, ve které lze přestupek projednat, je lhůtou prekluzivní s tím, že k jejímu uplynutí musí správní orgán přihlížet z úřední povinnosti. Počátek uvedené lhůty se počítá od okamžiku spáchání přestupku a zahájením řízení o přestupku se nepřerušuje. V daném konkrétním případě uplynula dle žalobce jednoletá lhůta dne 26.11.2010. Ve skutečnosti, že žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí i přes marné uplynutí lhůty k projednání přestupku, spatřuje žalobce nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Dále žalobce namítá, že po celou svoji cestu až do zastavení hlídkou Policie ČR nezaregistroval značku, která by jej upozorňovala na skutečnost, že se nachází v obci. Dle § 18 odst. 4 silničního zákona smí jet řidič v obci rychlostí nejvýše 50 km/h. Dle ustanovení § 2 písm. cc) silničního zákona je obec zastavěné území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami. Z této definice je dle žalobce zřejmé, že se jedná o „specifické“ zastavěné území, neboť jeho začátek a konec je (musí být) na pozemní komunikaci označen příslušnou dopravní značkou (IS 12a a IS 12b). Zákonodárcem použité vztažné zájmeno „jehož“ dle žalobce svědčí o tom, že následující přívlastková věta „začátek a konec obce je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami“ rozvíjí podstatné jméno „území“, a tím je také jasně a přesně vymezuje. Vzhledem k tomu, že tzv. stará Ústecká silnice není účelovou komunikací, je dovětek § 2 písm. cc) silničního zákona ohledně výjimky, kdy se předmětné značky neosazují, dle žalobce v daném případě irelevantní. Úvaha žalovaného, že pouhé zastavěné území je definičním znakem obce, je dle žalobce zcela lichá. Za mylný považuje i výklad žalovaného, ze kterého dovozuje závěr, že definice obce neobsahuje sloveso „musí“, a proto obcí může být jakékoli zastavěné území, byť by nebylo označeno dopravními značkami. Žalobce trvá na tom, že sloveso „musí“ je významově nahrazeno slovesem se sponou „je označen“. Význam těchto dvou sloves je v dané definici dle žalobce totožný. Při sjezdu z Ústecké ulice na tzv. starou Ústeckou silnici směrem do Květinové ulice není osazena příslušná dopravní značka označující začátek obce. Z ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona vyplývá, že každý je povinen, při účasti na provozu na pozemních komunikacích, řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními pro provozní informace. Žalobce byl na sjezdu z Ústecké ulice pouze informován zákazovou značkou B1 o zákazu vjezdu s dodatkovou tabulkou „mimo dopravní obsluhu“. Vzhledem k tomu, že původním účelem jízdy žalobce uvedeným směrem bylo předání objednávky brambor osobě bydlící v ulici Květinová, tedy dle žalobce zajištění dopravní obsluhy, a vzhledem ke skutečnosti, že se v daný okamžik žalobce dostal pod obrovský psychický tlak způsobený strachem o zdravotní stav jeho manželky, projel žalobce předmětným zákazem vjezdu do Květinové ulice a pokračoval dále, aniž by objednané zboží předal. O tom, že v místě sjezdu na tzv. starou Ústeckou silnici z ulice Ústecké směrem k ulici Květinová chybí označení počátku obce a jedná se tedy o evidentní komunikační závadu, svědčí i skutečnost, že na křižovatce ulic Květinová a stará Ústecká silnice je osazena značka „dej přednost v jízdě!“. Je tedy zřejmé, že je s příjezdem motorových vozidel do ulice Květinová z ulice stará Ústecká

počítáno. I přes tuto skutečnost není účastník silničního provozu informován o tom, že přijíždí do obce.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

K námitce uplynutí prekluzivní lhůty k projednání přestupku žalovaný uvádí, že lhůta pro projednání přestupku dle § 20 zákona o přestupcích po dobu řízení před správním soudem neběží (§ 41 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“). V daném případě lhůta běžela od 26.11.2009 (den spáchání přestupku) do 18.6.2010 (podání první žaloby soudu) a od 31.5.2011 (právní moc rozsudku krajského soudu) do 30.9.2011 (podání současné žaloby soudu). Roční lhůta pro projednání přestupku tedy běžela necelých 11 měsíců, tudíž ještě neuplynula. Rozhodováno bylo dle žalovaného tedy zcela v souladu se zákonem.

K námitce týkající se neexistující dopravní značky žalovaný uvádí, že sám žalobce nevyužil svého práva vyjádřit se k přestupku na místě kontroly, kdy se odmítl písemně vyjádřit a ani oznámení přestupku nepodepsal. Toto své právo tedy žalobce nevyužil. Žalovaný považuje v dané věci za rozhodnou skutečnost, že žalobce věděl, že projíždí obcí Děčín. Dopravní značení začátku obce by žalobce nemusel zaregistrovat i z jiné příčiny, než že v dané ulici takové značení chybí. Poukazuje na skutečnost, že ve spisovém materiálu ze správního řízení je zadokumentováno, že žalobce věděl, že s vozidlem jede do Děčína.

Ve vztahu k výkladu ustanovení § 2 písm. cc) silničního zákona žalovaný trvá na tom, že část věty „obec je zastavěné území“ jasně a zcela konkrétně říká, že se jedná o území s větším množstvím staveb. V daném případě je dle žalovaného sice pravdou, že území, do kterého žalobce vjel, nezačínalo v rozporu s příslušným právním předpisem dopravní značkou „Začátek obce“, ale pouze stavbami rodinných domků, ale žalobce se poměrně dlouhý časový úsek pohyboval svým vozidlem právě v zastavěném území. Žalovaný zdůrazňuje, že řidič, který přijede do obce (zastavěného území) po účelové komunikaci musí také dodržovat zákonem stanovenou nejvyšší rychlost jízdy, přestože se značka „Začátek obce“ na těchto komunikacích neosazuje. Samotná skutečnost, že v daném případě nebyla umístěna správně příslušná dopravní značka, nemůže dle názoru žalovaného způsobit v konečném důsledku neodpovědnost žalobce za spáchaný přestupek spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti. Je tomu tak zvláště v případě, když ze všech okolností je zřejmé, že žalobce si musel být vědom svého protiprávního jednání. Poukazuje rovněž na skutečnost, že žalobce sám uváděl, že vezl brambory známému, který bydlel v Děčíně, tudíž si byl žalobce vědom, že se pohybuje na území obce. Dále žalovaný konstatuje, že pojmem „zastavěné území“ se pro účely silničního zákona rozumí území, které je zastavěno převážně obytnými domy a jinými stavbami společenské vybavenosti pro obyvatele a kde lze předpokládat pohyb občanů. Žalovaný poukazuje i na skutečnost, že dle § 2 písm. cc) silničního zákona se na účelových komunikacích značky označující začátek a konec obce neosazují. Z toho lze dle žalovaného dovodit, že zákonodárce počítá s tím, že řidiči, kteří vjedou do obce komunikací neosazenou značkou začátek obce, si uvědomí, že jsou v obci právě tím, že vjedou do zastavěného území. Jinak by dle žalovaného pro tyto řidiče nemohlo platit ustanovení o dodržování stanovené rychlosti v obci. Právě zastavěnost území jako zásadní znak charakterizující území obce byla dle žalovaného v daném případě klíčová pro hodnocení přestupkového jednání žalobce. Trvá na tom, že předmětné ustanovení nelze vykládat pouze gramaticky.

Dále poukazuje na skutečnost, že z tvrzení žalobce, že při příjezdu do ulice Květinové není osazena příslušná značka označující začátek obce, lze dle jeho názoru dovodit, že žalobce věděl, že vjíždí do obce, protože jinak by toto tvrzení postrádalo smysl.

Dále poznamenal žalovaný, že skutečnost, že žalobce vezl svému známému pytel brambor, nelze považovat za provádění dopravní služby. Rovněž konstatoval, že pokud žalobce byl v době jízdy pod obrovským psychickým tlakem, neměl by v takovém stavu vůbec řídit vozidlo.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které zdůraznil, že trvá na názoru, že jednoletá lhůta k projednání přestupku uplynula již 26.11.2010. Odkazuje zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.12.2005, č.j. 3 As 57/2004-39, kde je konstatováno, že: *„Lhůta stanovená k projednání přestupku je prekluzivní. Nepřichází proto v úvahu její přerušení nebo stavení s těmi právními důsledky, že by se o dobu, po kterou nebylo možné z důvodů správním orgánem nezaviněných v řízení pokračovat, tato lhůta prodlužovala. Ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku musí rozhodnutí o přestupku nabyt právní moci.“* Proto se žalobce domnívá, že počítání jednoleté prekluzivní lhůty, jak je uvedeno ve vyjádření žalovaného není právně podloženo a vychází z nesprávného pochopení § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Dále odkázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2010, č.j. 7 As 64/2010-89, kde je uvedeno: *„Nejvyšší správní soud i v dané věci dospěl k závěru, že ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích je třeba vyložit tak, že přestupek musí být v zákonné lhůtě projednán pravomocně. Pokud totiž právo správního orgánu projednat přestupek po uplynutí prekluzivní lhůty zaniká, je nutné, aby do této doby bylo rozhodnutí o přestupku perfektní, tzn. splňovalo všechny znaky zásadně nezměnitelného individuálního správního aktu. ... Z procesního hlediska jde o konečný výsledek určitého postupu správního orgánu. Nelze připustit, aby rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci až po uplynutí prekluzivní lhůty.“*

Žalobce trvá na tom, že se žalovaný ve svém vyjádření nevypořádal s námitkou žalobce v souladu se zákonem ani v souladu s ustáleným výkladem příslušného ustanovení.

V ostatním se žalobce plně okázal na svoji žalobu. Ohledně komunikační závady (chybějící osazení dopravní značky) se žalobce rovněž odkázal na své vyjádření ze dne 3.10.2010, které je založeno ve spise vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 42 A 7/2010, kdy se věc ve sporu zcela shoduje s věcí vedenou pod uvedenou značkou.

O věci soud rozhodoval na základě zmocnění § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalovaný i žalobce vyjádřili s takovým postupem výslovný souhlas.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Nejdříve se soud zabýval námitkou marného uplynutí prekluzivní lhůty, ve které lze přestupek projednat. V ustanovení § 20 odst. 1 ve větě před středníkem je uvedeno, že přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (na kterou mimo jiné odkazuje ve své replice i žalobce) vyplývá, že přerušení nebo stavení této prekluzivní lhůty v rámci správního řízení s těmi právními důsledky, že by se o dobu, po kterou nebylo možné z důvodů správním orgánem nezaviněných v řízení pokračovat, tato lhůta prodlužovala, nepřichází v úvahu. Obecně tedy platí, že ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku musí rozhodnutí o přestupku nabýt právní moci. Současně však nelze v rámci soudního přezkumu odhlédnout od § 41 s.r.s., kde je výslovně uvedeno, že stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží.

Z uvedeného dle názoru soudu lze jednoznačně dovodit, že lhůtu pro projednání přestupku není možné počítat pouze podle zákona o přestupcích, ale v případě soudního řízení je nutné zohlednit i ustanovení soudního řádu správního: po dobu soudního řízení se roční lhůta pro projednání přestupku staví a její běh pokračuje až po pravomocném skončení řízení před soudem. K tomuto stavění lhůty dochází právě jen po dobu vedení řízení o přezkumu správního rozhodnutí v rámci správního soudnictví a jde o výjimku z výše uvedeného pravidla, že běh prekluzivní lhůty nelze stavět či přerušit. Je to i odrazem skutečnosti, že soudní řízení v rámci správního soudnictví není další instancí správního řízení. Jelikož se jedná o stavění lhůty (nikoliv o její přerušení, kdy lhůta po odpadnutí překážky běží od začátku), část lhůty, která uběhla před zahájením soudního řízení a část lhůty, která uběhla po něm, se počítají.

V daném konkrétním případě se žalobce měl daného přestupku dopustit dne 26.11.2009. Prvoinstanční orgán ve věci rozhodl rozhodnutím ze dne 29.3.2010, č.j. OSC/36128/2010/Koh, které žalobce napadl včasným odvoláním. Žalovaný o odvolání rozhodl rozhodnutím ze dne 28.5.2010, č.j. 2231/DS/2010, kterým odvolání žalobce zamítl. Dne 18.6.2010 byla doručena zdejšímu soudu žaloba, kterou žalobce napadal rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 26.5.2011, č.j. 42 A 7/2010-33, bylo rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání zrušeno pro vady řízení. Rozsudek soudu nabyl právní moci dne 31.5.2011. Touto žalobou napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 26.8.2011.

Prekluzivní roční lhůta, ve které lze projednat přestupek tedy počala běžet dne 26.11.2009 a běžela až do 18.6.2010, kdy byla podána žaloba v rámci správního soudnictví, kterou bylo napadeno rozhodnutí o žalobcově odvolání. V tomto období tedy uplynulo 6 měsíců a 23 dnů z lhůty stanovené zákonem o přestupcích k projednání přestupku. Po dobu soudního řízení se běh uvedené prekluzivní lhůty stavěl a opět počala běžet až ode dne 31.5.2011, kdy výše citovaný rozsudek zdejšího soudu nabyl právní moci, do dne 26.8.2011, kdy nabylo právní moci touto žalobou napadené rozhodnutí. V tomto období tedy uplynuly 2 měsíce a 26 dnů z lhůty stanovené zákonem o přestupcích k projednání přestupku. Jak již bylo výše uvedeno, část lhůty, která uběhla před zahájením soudního řízení a část lhůty, která uběhla po něm, se počítají. Celkem tedy před nabytím právní moci žalobou napadeného rozhodnutí uplynulo z lhůty stanovené zákonem pro projednání přestupku 9 měsíců a 19 dnů. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalobou napadené rozhodnutí nabylo právní moci před marným uplynutím zákonem o přestupcích stanovené prekluzivní roční lhůty k projednání přestupku.

Vzhledem k výše uvedenému tedy soud shledal tuto žalobcovu námitku jako zcela nedůvodnou.

V další žalobní námitce žalobce argumentuje, že nevěděl, že projíždí obcí, neboť na své cestě neminul značku „Začátek obce“. V ustanovení § 2 písm. cc) silničního zákona je uvedeno, že obec je zastavěné území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují.

V daném případě je mezi účastníky nesporné, že ulice, kterou žalobce použil pro vjezd do města Děčín, nebyla osazena příslušnou značkou „Začátek obce“. Rovněž je mezi účastníky nesporná trasa, kterou od vjezdu do města žalobce urazil až do zastavení hlídkou Policie ČR. Jak žalobce uvedl v rámci ústního jednání ve věci konaného dne 1.2.2010, před vjezdem do Děčína u odbočky na Vilsnici odbočil na starou Ústeckou silnici, touto ulicí projel do ulice Květinová a následně na ulici Vilsnickou, pokračoval dále ulicí Želenickou, Ruskou na Pivovarskou a dále na Teplickou ulici. Žalobce rovněž nijak nerozporuje skutečnost, že v úseku, kde proběhlo měření rychlosti, jel se svým vozidlem rychlostí přesahující 100 km/h.

Dle soudu je rovněž nepochybné, že samotné Statutární město Děčín je obcí ve smyslu § 2 písm. cc) silničního zákona, která má obecně začátek a konec na pozemních komunikacích vyznačen příslušnými dopravními značkami (i s přihlédnutím ke skutečnosti, že komunikace, kterou dle svého tvrzení žalobce použil pro svoji jízdu, nebyla osazena příslušnou značkou).

V daném konkrétním případě se soud zabývá otázkou spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o přestupcích, kde je uvedeno, že přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více.

Pro naplnění skutkové podstaty přestupku musí dojít k naplnění objektivní i subjektivní stránky přestupku. Jak vyplývá z výše uvedeného shrnutí nesporných a nepochybných skutečností žalobce nijak nerozporuje, že skutečně v daném případě se svým vozidlem jel v obci takovou rychlostí, že překročil nejvyšší povolenou rychlost o více než 40 km/h. Žalobce pouze namítá, že nevěděl, že se se svým vozidlem pohybuje v obci, kde je podle zvláštních právních předpisů omezena nejvyšší povolená rychlost na 50 km/h. Žalobce tedy nezpochybňuje, že reálně došlo k naplnění objektivní stránky daného přestupku, ovšem namítá, že nevěděl, že se pohybuje v obci, neboť v průběhu jeho cesty nebyla žádná komunikace osazena značkou „Začátek obce“. Žalobce tedy zpochybňuje naplnění subjektivní stránky daného přestupku.

K subjektivní stránce přestupku náleží zejména zavinění a další znaky tuto stránku charakterizující, zejména pohnutka. Zavinění je vybudováno na složce vědění a na složce vůle. Vědění zahrnuje jak vnímání, tj. odraz předmětů a jevů pomocí našich smyslových orgánů, tak i představu předmětů a jevů, které sice pachatel nemůže právě v daný okamžik vnímat, které však vnímal dříve nebo k nim došel úsudkem na základě znalostí a zkušeností. Volní složkou se rozumí nejen chtění, ale i srozumění. Jestliže pachatel rozhodne skutečnosti nechce a ani s nimi není srozuměn, není tu žádný volní vztah. Na složce vědění a vůle jsou vybudovány formy zavinění přestupku – zavinění úmyslné a zavinění z nedbalosti. Rozlišení mezi nimi se děje pomocí volní složky. Úmysl obsahuje vždy vedle složky vědění též volní složku, kdežto u nedbalosti tato složka chybí.

V ustanovení § 3 zákona o přestupcích je stanoveno, že k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. V daném případě v ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o přestupcích není výslovně uvedeno, že je třeba úmyslného zavinění, a proto k jeho spáchání postačuje zavinění z nedbalosti. V ustanovení § 4 odst. 1 písm. zákona o přestupcích je uvedeno, že přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel

a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí (nedbalost vědomá - pozn. soudu) nebo

b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl (nedbalost nevědomá - pozn. soudu).

Jedinou skutečností, kterou žalobce namítal ve vztahu ke spáchání daného přestupku, byla skutečnost, že nevěděl, že projíždí obcí. Z ustanovení § 3 zákona o přestupcích jednoznačně vyplývá, že k naplnění subjektivní stránky předmětného přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o přestupcích postačuje zavinění ve formě nedbalosti nevědomé. Není tedy nutné, aby pachatel přestupku věděl o všech rozhodných skutečnostech, ale postačuje, že vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět o těchto skutečnostech měl a mohl.

V rámci správního řízení při ústním jednání, ze kterého byl proveden protokol ze dne 1.2.2010, č.j. OSC/14558/2010/Koh, žalobce uvedl, že jel z Ústí nad Labem do Děčína. Správní orgán v rámci prvostupňového řízení řádně provedl místní ohledání, kdy velice podrobně a důkladně zdokumentoval na fotografiích trasu průjezdu žalobce obcí až k místu, kde se nacházel úsek, na kterém byla žalobci naměřena rychlost přesahující 100 km/h. Žalobce v rámci správního řízení neměl žádné námitky ani výhrady vůči protokolu o místním ohledání ani vůči příloze k tomuto protokolu tvořené 44 fotografiemi. Z této fotodokumentace jednoznačně vyplývá, že žalobce po trase své jízdy projížděl hustou zástavbou městského charakteru, projížděl řadu křižovatek, míjel zastávky městské hromadné dopravy, projížděl kolem místního značení s nápisem „Centrum“, míjel směrové tabule označující odbočky do jednotlivých částí Statutárního města Děčín s uvedením jejich názvů a projel minimálně jeden světelně řízený přechod pro chodce. Dále je ve správním spise založený výpis z evidenční karty žalobce, ze kterého vyplývá, že žalobce je držitelem řidičského oprávnění již od roku 1978 a je držitelem následujících druhů řidičských oprávnění „A1, A18, A21, B, B+E, C, C+E, D, D+E a T. Současně je držitelem i osvědčení profesní způsobilosti druhu AB (vydaného 7.12.2006) a AC (vydaného dne 20.8.2008). Žalobce má trvale hlášený pobyt v obci Libouchec, která se nachází přibližně 15 km od Děčína.

Na základě skutečností obsažených ve správním spise dospěl soud k závěru, že žalobce je velice zkušený řidič, který jednoznačně s ohledem na charakter zástavby, kterou projížděl četnost zastávek městské hromadné dopravy, které míjel, značení podél cesty a přítomnosti světelně řízeného přechodu měl a mohl dovodit, že se pohybuje uvnitř obce, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena právním předpisem na 50 km/h. Pro podporu tohoto závěru lze rovněž konstatovat, že žalobce sám uvedl, že v daném případě jel z Ústí nad Labem do Děčína a vezl svému známému pytel brambor do ulice Květinová. Musel tedy být srozuměn, že do obce Děčín dorazí. Dále je nutno poznamenat, že měřený úsek se nachází na místě, které je spojnici mezi ulicí, kterou měl žalobce dle svého tvrzení vjet do Děčína a obcí Libouchec, ve kterém má žalobce trvalý pobyt. Měřený úsek je téměř na druhé straně města než ulice, kterou měl žalobce vjet do města a žalobce tedy musel vědět, že pokud chce z ulice Květinová dojet do Libouchce, musí projet Statutárním městem Děčín, které je beze vší

pochybnosti obcí ve smyslu § 2 písm. cc) silničního zákona. Pro dokreslení pak soud poukazuje i na skutečnost, že žalobce se při sepisování oznámení o přestupku k věci vůbec nevyjádřil a nijak zasahujícím policistům nesdělil své přesvědčení, že se domnívá, že se pohyboval se svým vozidlem mimo obec, ve které je omezena maximální rychlost jízdy právním předpisem.

Na základě výše uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že správní orgány shromáždily dostatek podkladů k tomu, aby bylo možno ze strany soudu konstatovat, že žalobce vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl vědět, že se v měřeném úseku pohybuje v obci, která je obcí ve smyslu § 2 písm. cc) silničního zákona, ve které je právním předpisem omezena maximální rychlost jízdy na 50 km/h, a to i přesto, že na trase své cesty nikde neminul značku „Začátek obce“. Soud tedy dospěl k závěru, že jednání žalobce bylo v daném případě kryto z hlediska zavinění minimálně nevědomou nedbalostí a tím došlo k naplnění i subjektivní stránky přestupku. V daném konkrétním případě tedy pro posouzení žalobcovy viny není podstatné, zda minul při své jízdě značku „Začátek obce“, když vzhledem k okolnostem a jeho osobním poměrům měl a mohl vědět, že projíždí obcí, ve které je právním předpisem omezena nejvyšší povolená rychlost na 50 km/h.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žalobcova námitka je zcela nedůvodná.

V rámci řádného soudního přezkumu soud dále konstatuje následující skutečnosti.

Žalobce rovněž uvádí v žalobě, že v době jízdy byl pod obrovským psychickým tlakem způsobeným strachem o zdravotní stav manželky. Ačkoli žalobce v podané žalobě blíže tuto skutečnost nekonkretizuje, z obsahu správního spisu vyplývá, že v rámci správního řízení uplatnil námitku, že předmětného jednání se dopustil v rámci jednání v krajní nouzi. Žalobce v žalobě neuvádí žádné konkrétní námitky ve vztahu ke zhodnocení otázky jednání v krajní nouzi v žalobou napadeném rozhodnutí. Proto se mohl soud touto otázkou zabývat pouze ve zcela obecné rovině.

Žalobce v rámci správního řízení uvedl, že když vezl svému známému pytel brambor do ulice Květinová v Děčíně, zjistil z telefonického hovoru se svojí ženou, že ta má nějaké akutní zdravotní potíže. Jeho žena byla v té době po operaci páteře. Proto jí spěchal na pomoc. Správní orgán v žalobou napadeném rozhodnutí při posouzení této námitky vycházel ze skutečnosti, že žalobce při kontrole hlídkou Policie ČR neuvedl, že spěchá za nemocnou manželkou, které se akutně přitížilo. Jeho manželka následně nevyhledala žádnou lékařskou pomoc. Dle tvrzení žalobce se o ni postaraly jejich děti ještě před jeho příjezdem. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí na základ uvedených skutečností dospěl k závěru, že nemůže uznat námitku žalobce, že jednal v krajní nouzi, jako okolnost vylučující protiprávnost jeho jednání. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval: „*Jednání v krajní nouzi se rozumí jednání, kterým někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zákonem chráněnému zájmu, jestliže tímto jednáním nebyl způsobem zřejmě stejný závažný následek než ten, který hrozil, a toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak. Pan F., dle názoru odvolacího orgánu, nebyl v postavení, kdy by se mohl účinně hájit jednáním v krajní nouzi proto, že pomoc manželce mohl zajistit jiným způsobem.*“ Žalovaný se tedy v žalobou napadeném rozhodnutí otázkou eventuálního jednání ze strany žalobce v krajní nouzi zabýval. V rozhodnutí je uvedeno, ze kterých skutečností při posouzení dané otázky vycházel, jak hodnotil jednotlivá tvrzení žalobce a proč dospěl k závěru, že se v daném případě o jednání v krajní nouzi nejednalo. Soud tedy musí konstatovat, že se s touto námitkou žalovaný

v žalobou napadeném rozhodnutí dostačujícím způsobem vypořádal. Žalobce v žalobě neuvedl žádné konkrétní námitky či nenavrhl žádné důkazy, které by měly směřovat proti posouzení dané skutečnosti obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí. V rozsahu žalobních bodů obsažených v žalobě soud tedy neshledal ve vztahu k posouzení údajného žalobcova jednání v krajní nouzi žádný důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobce ve své žalobě dále rovněž zmiňuje, že do ulice stará Ústecká osazené dopravní značkou zákaz vjezdu s dodatkovou tabulkou „mimo dopravní obsluhu“ vjel, neboť vezl svému známému, který bydlí v ulici Květinová pytel brambor. V této skutečnosti bylo správními orgány spatřováno naplnění přestupku dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích. Žalobce kromě tvrzení, že se považoval za dopravní obsluhu, protože vezl pytel brambor svému známému bydlícímu v ulici Květinová, opět v žalobě neuvedl žádné konkrétní námitky směřující proti posouzení této skutečnosti obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí. Proto se i touto otázkou mohl soud zabývat pouze zcela v obecné rovině. Žalovaný k této otázce v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl: „... dovoz 50 kg brambor, které si u odvolatele objednal jeho známý, nemůže být považován za dopravní obsluhu. Navíc rovněž proto, že známý odvolatele nebydlí v bezejmenné ulici, do které vjel, i když mu to bylo zákonem (dopravním značením – pozn. soudu) zakázáno, ale v ulici Květinové, do které je povolen vjezd pouze z ulice Vilsnické.“ Z uvedeného vyplývá, že žalovaný se danou otázkou v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval a svůj závěr dle soudu zcela dostatečně odůvodnil. Žalobce v žalobě neuvedl žádné konkrétní námitky či nenavrhl žádné důkazy, které by měly směřovat proti posouzení dané skutečnosti obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí. V rozsahu žalobních bodů obsažených v žalobě soud tedy neshledal ani ve vztahu k posouzení spáchání uvedeného přestupku ze strany žalobce žádný důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Pro úplnost soud poznamenává, že v daném soudní řízení bylo možno přezkoumat žalobou napadené rozhodnutí pouze v rozsahu žalobních bodů obsažených v samotné žalobě v předmětné věci. Nemohl přihlídnout k vyjádření žalovaného ze dne 3.10.2010, založenému ve spise vedeném pod sp. zn. 42 A 7/2010, jak to navrhoval žalobce ve své replice, neboť toto vyjádření bylo učiněno v již pravomocně skončeném soudním řízení, ve kterém bylo žalobou napadeno jiné rozhodnutí správního orgánu.

Otázkou moderace trestu ve smyslu § 78 odst. 2 s.ř.s. se soud nezabýval, neboť žalobce to nenavrhl.

S ohledem na výše uvedené shledal soud žalobcovy námitky jako nedůvodné, a proto žalobu ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 28. listopadu 2012

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová